

اطلاعیه کنگره ملیت های ایران فدرال در باره انتخابات ریاست جمهوری ایران

کارزار تبلیغاتی کاندیداهای انتخابات ریاست جمهوری با نزدیکتر شدن تاریخ انتخابات داغتر شده است. یکی از وجوه بارز افتراق این دوره از انتخابات با دوره های پیشین، مطرح گردیدن مسئله ملی برای نخستین بار در مبارزات انتخاباتی، و حتی تبدیل شدن آن به موضوع اصلی این دوره از انتخابات است. بدیهی است که این امر اتفاقی نیست و یا از علاقه کاندیداها به ملیت های محروم از حقوق ملی خود ناشی نمیشود.

از بدو بنیانگذاری جمهوری اسلامی تا به امروز طرح مطالبات ملی ملیت ها بلاانقطاع ادامه داشته، جنبش های گسترده ای در نقاط مختلف ملی بروز کرده و هنوز هم عمدتاً در شکل مسالمت آمیز خود ادامه دارد. گسترش و تداوم این جنبش ها نشان میدهد که ملیت ها از بیداری ملی آگاهانه و ژرفی برخوردار هستند و تا زمانی که خواست های برحقشان برآورده نشود، نستوه و پیگیرانه به راه خود ادامه خواهند داد.

کنگره ملیت های ایران فدرال نیز از طریق افشای سیاست ضد ملی جمهوری اسلامی، انعکاس اخبار جنبش های ملی در رسانه ها و مطبوعات بین المللی و شناساندن ملیت ها و برقراری ارتباط با نهاد ها و مؤسسات بین المللی، به سهم خود نقش در خور توجهی در تعمیق و تداوم این جنبش ها داشته است.

چهارتن از کاندیداهایی که از غربال نهایی شورای نگهبان گذشته اند، با در پیش گرفتن سفرهای انتخاباتی به مناطق ملی و پیش کشیدن "مشکل قومیتها"، تلاش میکنند بر شمار رأی دهندگان خود بیفزایند. از میان اینان مهدی کروی، که خود به ملیت لر تعلق دارد، ظاهراً ابتکار عمل را بدست گرفته و با ارائه برنامه انتخاباتی خویش وعده حل معضلات " اقلیت های قومی و مذهبی " را در چهارچوب قانون اساسی موجود جمهوری اسلامی میدهد. این شعار تبلیغاتی کروی بدلائل مختلف حیلہ انتخاباتی و فریب توده رأی دهنده است. در قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران هیچ اصلی حقوق ملی ملیت ها را تضمین نمیکند. در شرایطی که اصولی چون اصل پانزدهم قانون اساسی، که صراحتاً استفاده از زبانهای محلی و قومی در مطبوعات و رسانه های گروهی و تدریس ادبیات آنها در مدارس را آزاد اعلام میکند، آشکارا پایمال میشود، چگونه میتواند امثال کروی ها حقوقی را که در هیچ جای قانون اساسی فرمایشی جمهوری اسلامی درج نشده است، به ملیت ها اعطاء کنند؟

در ضمن استفاده اصطلاح "اقلیت های قومی" در رابطه با ملیت ها، خود بیانگر عدم صداقت طرح کننده آن وبه رسمیت نشناختن وجود ملیت های ملیونی ایران است. چهارچوب کاربرد اصطلاح "اقلیت" محدود است. "اقلیت" در ارتباط با انسانهای منفرد، بدون عامل سرزمین (چون آرامنه ساکن تهران)، تعریف میشود. از اینرو "اقلیت" اجتماعی از افراد همزبان و همفرهنگ را که از دیر باز در محدوده سرزمین مشخص و مشترکی زندگی میکنند، در بر نمیگیرد. بنابراین شعار انتخاباتی کروی شامل ملیت ها که اقلیت نیستند، نمیشود.

مزید بر آن طبق اصل یکصد و پانزدهم قانون اساسی جمهوری اسلامی رئیس جمهور باید مؤمن و معتقد به مذهب رسمی کشور یعنی شیعه اثنی عشری باشد. معتقدان به مذاهب دیگری چون سنی از حق انتخاب شدن "قانوناً" محرومند. عبارتی میلیونها بلوچ، عرب، کرد، ترکمن و غیره اجازه دارند سر صندوقهای رأی صف بکشند، رأی دهند و کاندیداهای برگزیده شورای نگهبان را انتخاب کنند؛ لیکن حق ندارند انتخاب شوند. این اصل قانون اساسی یکی از ابتدایی ترین اصول انتخابات را که همانا عمومی بودن انتخابات است، زیر پا میگذارد. از اینرو انتخابات ریاست جمهوری نه تنها آزاد نیست، که رسمیت هم ندارد. در چنین شرایطی دادن وعده های انتخاباتی مبنی بر دفاع از حقوق "اقلیت" ها را نمیتوان چیزی جز عوامفریبی ملیت ها تلقی کرد.

اتفاقی نیست که تنها چهارتن از میان دهها کاندیدای ریاست جمهوری از طرف شورای نگهبان برگزیده میشوند. هرچند دسته بندی های مختلفی در درون رژیم وجود دارد و التهاب و کشاکش درونی جناح ها با نزدیکتر شدن انتخابات بیشتر و بیشتر میشود، لیکن هدف هر چهار کاندیدا تضمین بقای جمهوری اسلامی است. بدون استثناء تمامی کاندیداها از معماران اصلی این نظام غیر انسانی بشمار میآیند و تا به امروز نیز نه فقط صادقانه به رژیم اسلامی خدمت کردند، بلکه در تحکیم بنیان آن نیز پیگیرانه فعال بودند. بنابراین جدال تنها بر سر تقسیم قدرت در میان رقبای مراکز قدرت است. به صلاح است که اینان دعاها و جنجال های انتخاباتی را در میان خود حل و فصل کنند و پای ملیت ها را به میان نکشند.

کنگره ملیت های ایران فدرال نمیتواند به مردم ایران شرکت در انتخاباتی را توصیه کند که عمومی و آزاد نیست و در جامعه ای برگزار میشود که بر آن اختناق قرون وسطایی حاکم است.

شورای مرکزی

کنگره ملیت های ایران فدرال

سوم خرداد ۱۳۸۸